

нашего небеснаго отца, чрезъ кои то обѣщава ни прощеніе на грѣхове тѣ, и говори: „Бо онъже аще день поманетъ беззаконника „беззаконія своя, и азъ не имамъ поманити ихъ ктому” (а).

Тѣка видимѣ, како обрѣщає Богъ къмъ оныхъ грѣшницы, что се каутъ... И истота доказываетъ намъ много примѣри. Всма тажко согрѣшилъ царь Давидъ предъ Богомъ, когда се учинилъ прилюбдѣаніе и убийства но като изрекъ тѣа слова: „Исповѣда на ма беззаконія мол Господъ: и человѣколюбивый Богъ (къ той часу) тогака оставилъ ги. „Рѣхъ въ мыслахъ моихъ (какъ залъ е Давидъ): исповѣда на ма беззаконіе мое Господеви: и Ты (обрѣтай слово то къмъ Господа) оставила еси нечестіе сердца моего (б). Блѣдный сынъ, кой то се спомина во Евангеліе, като се познала ко свогу согрѣшеніе, весьма скоро обрѣталъ къмъ татка си, и рекъ: „Отче! согрѣшихъ я нево, и предъ Тобою (в), къ тойчасу съ радость прѣлъ го Татко мъ, и удостоилъ го пакъ

(а) Іезекіил: гл. иі, кв. (б) Чал: ла, ст. єи с.

(в) Аѣк: гл. еї, ст. зї, иї, дї, кї и кї.